

Berichten uit de hemel

de brieven

Colofon

ISBN: 978 94 6365 065 6

1e druk 2018

© 2018, Simone ter Kulve-Westerop

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Berichten uit de hemel

de brieven

Simone ter Kulve-Westerop

“Men begrijpt het leven niet eens, laat staan de dood.”

Confucius

Voor mijn ouders en Fiona

Een kijkje in de hemel

Inhoud

Voorwoord	11
Het ontstaan van de brieven	11
1. Het mediumschap	20
2. Het ontstaan van de ziel	53
3. Kinderen in de sferen en hun ouders op aarde	110
4. Kinderbrieven	142
5. Diverse verhalen over God	158
6. Welkom in de hemel	188
7. Kerken en kerstgedachten	206
8. Vluchtelingenkampen	219
9. Ouders en kinderen in de groei, een blik voor- en een blik achteruit	227
10. Geestelijke ziekte of lichamelijk beperkt zijn	249
11. Wegen in het leven	259
12. 11 september	265
13. Diverse brieven die zijn doorgekomen	296
14. Sterven en opgehaald worden door Gods helpers	335
Slotwoord	384
Dankwoord	387

Voorwoord

Het ontstaan van de brieven

Verteld door Simone ter Kulve-Westerop, in 1965 geboren. Nu woonachtig in Twente, gehuwd met Johan en moeder van twee kinderen, Linda en Thomas. Later kreeg ik een extra zoon en een kleinkindje als cadeautje erbij.

Mijn beroep is pedicure en ik werk zowel bij patiënten in een verzorgingshuis als in mijn praktijk aan huis. Ik vind het een reuze leuk vak, omdat ik met mensen werk. Het geeft mij een tevreden gevoel en een goed resultaat voor de cliënt.

Gemiddeld één keer per maand doe ik met veel plezier mijn vrijwilligerswerk bij de soos in ons dorp. Dit is voor ouderen en we doen met een aantal enthousiaste vrijwilligers alleen leuke dingen met ze. We voeren geen zorgtaken uit, maar we zorgen voor ontspanning en vermaak. We maken kaarten, sjoelen, spelen maandelijks bingo en bieden een luisterend oor.

Ik ben lid van een spirituele vereniging en ga daar graag heen. Daar ben ik onder gelijkgestemden en dat geeft mij een goed gevoel. Ik voel mij tussen hen als een vis in het water. Het zijn mooie avonden met talrijke inzichten van mediums. Het zijn ontwikkelingsavonden die mij altijd weer opnieuw aanspreken, ze dragen bij aan mijn geestelijke ontwikkeling. Ik ben van jongs af aan helder horend/helder voelend/helder schrijvend. Ik dacht altijd dat iedereen voelde wat ik voelde, maar dat is schijnbaar niet zo. Bovendien ben ik hoog sensitief wat weleens lastig is in het dagelijks leven. Ik heb bijvoorbeeld steeds meer moeite met de harde wereld om me heen. Ik kijk niet meer zoveel naar het journaal en dit heeft te maken

met het aldoor slechte nieuws dat gepresenteerd wordt. Alle beelden komen bij mij voor mijn gevoel tien keer harder binnen dan bij anderen. Ik kan de grofheid niet meer hanteren, zoals er met mensen en dieren wordt omgegaan. De toenemende druk die er gelegd wordt op jonge mensen is mijn inziens te hoog in deze maatschappij. Hoog sensitieve personen hebben hier last van en kunnen dat vaak moeilijk verwerken. Ze gaan piekeren over televisiebeelden en nieuwsberichten uit de krant. Soms lig ik er wakker van. Je krijgt hoe je het wendt of keert toch alle nieuwsberichten uit de wereld mee en ik kijk met een half oog mee maar liever niet.

Ik weet in een paar seconden als ik met iemand praat welke persoon ik voor me heb. Dat pakt meestal goed uit en ik weet van een afstand al of iemand het goed meent. Dit resulteert erin dat mijn vriendschappen gebaseerd zijn op echtheid. De vriendinnen die ik heb zijn puur en onze contacten duren een leven lang, want ik weet wat ik aan ze heb. Meestal probeer ik mijn gevoel iets uit te schakelen en het zo te laten zoals het is, maar dat lukt niet altijd. Vaak was mijn eerste gevoel wel goed en heb ik met mijn hart een juiste beslissing genomen.

Mensen die grof tegen me zijn vermijd ik en ik kan er ook niet meer mee omgaan. Dat was vroeger wel anders; toen liet ik het toe voor de lieve vrede en om onenigheid te voorkomen. Gelukkig ben ik daarin ook gegroeid. Een massa aan mensen kan me niet meer bekoren, ik voel me vaak hopeloos verloren in een grote groep. Dus ik zoek het contact liever een op een of in een klein aantal mensen bij wie ik me vertrouwd voel. Sinds een aantal jaren pas ik dit toe en dat bevalt me beter. Ik ben een mensenmens en houd erg van een gesprek, maar het moet wel ergens over gaan. Het oppervlakkige is niet aan me besteed.

Verder hebben we een hondje waar ik graag mee wandel en waar ik echt van geniet. Johan en ik hebben aan de rand van

ons dorp een moestuin. In de zomer zijn we hier regelmatig en we eten dagelijks van de groente en het fruit uit de tuin en dat is vaak seizoensgebonden. Om een voorbeeld te geven: het is leuk om de zaden in het vroege voorjaar in de bedden te zaaien. Een paar weken later zie je het jonge groen al naar boven komen. Het blijft iets prachtigs en ik noem onze tuin vaak een goddelijke tuin. Dit omdat we toch maar enkele zaden (vaak een kwart zakje) uitzaaïen en de oogst uiteindelijk zo enorm groot is. Hoe kán het dat wij zoveel terugkrijgen uit de moestuin denk ik regelmatig.

We hebben bijna altijd te veel en geven zodoende onze groente weer door aan andere mensen. Vaak leg ik groente klaar in mijn praktijk voor mijn pedicureklanten en die nemen het dan weer mee naar huis. Zo heeft een ander er ook wat aan en kunnen we wat doorgeven.

Het boek

Wat betreft dit boek ben ik de lezer wel enige informatie en uitleg verschuldigd over hoe het boek met de hemelse berichten ontstaan is. Dit is meer ter verduidelijking en als achtergrondinformatie bedoeld. Hetgeen wat ik beschrijf in dit boek is namelijk niet van eigen hand of zelf bedacht. Het is gedicteerd met automatisch schrift van gene zijde, het is eigenlijk channels door middel van een hemels lijntje.

Ik was eigenlijk nooit van plan om een boek te schrijven maar door de enorme hoeveelheid aan berichten ben ik ze gaan digitaliseren in de computer. Uiteindelijk werd het een heel document en ik ben het gaan catalogiseren en heb er hoofdstukken van gemaakt. De zoektocht naar een uitgever resulteerde uiteindelijk in twee geïnteresseerde uitgevers en ik heb een keuze gemaakt.

Het is geen spiritueel boek of zweverig van aard. De mensen die mij goed kennen weten dat ik iemand ben die met beide

voeten op de grond sta. Ik erger me ook aan personen die snel zeggen dat iets zweverig is. Dit zijn vaak mensen met weinig geestelijke bagage en ze gooien die term er dan snel in. Ze weten niet hoeveel werk het was en kennen ook de moeite niet die het heeft gekost om dit voor elkaar te krijgen. Er is jaren aan gewerkt om dit manuscript te voltooien. Het boek is meer een levenswerk geworden.

Het is een goddelijk boek geworden met hemelse berichten. Alleen mensen met wie ik close omging wisten hiervan. Ik durfde er ook niet goed mee voor de dag te komen, want ik had in het verleden weleens laten doorschemeren aan deze of gene dat ik schreef, maar ik kreeg er weinig respons op. Dan klap ik al snel dicht en begin er dan ook niet meer over. Lang niet iedereen begreep me.

Het is een boek geworden waarin veel verteld wordt over God en over zijn onmetelijke kracht. Het gaat over het leven in het hiernamaals, de lessen die wij mogen leren én het doel van ons leven op aarde. Het is een inspirerend boek geworden, je leest het niet luchtig weg. Het boek mag vooral gezien worden als troost aan mensen die verliezen hebben geleden op geestelijk en lichamelijk vlak. Het boek is puur op het gevoel geschreven en ik probeer een sfeer te omschrijven van de hemelse wereld.

Ik heb weinig tot geen invloed gehad op het schrijfproces en op de inhoud. Als schrijver ben ik blanco en zou ook niet (ál zou ik het willen of kunnen) tot zoiets in staat zijn. Dit niveau kan ik als mens niet bereiken en is te hoog gegrepen. Ik heb slechts gefungeerd als doorgeefluik tussen twee werelden.

Ik ben alleen diegene die het opgeschreven heeft en ik was luisteraar en schrijver tegelijk. Ik heb geleerd om te luisteren en te schrijven, maar soms ging het wel erg snel en hield mijn hand de pen niet bij. Nu dit boek bijna voltooid is zit mijn taak er dan ook op. Er is voldaan aan datgene wat van mij

verwacht werd vanuit de geestelijke wereld. De brieven met hun berichten gaan nu hopelijk terechtkomen bij de familieleden. De boodschappen zijn vooral voor hen bestemd. Het is al een tijd geleden begonnen toen ik nog een jong gezin had. Ik was in de woonkamer bezig en ik hoorde steeds dezelfde zinnen in mijn hoofd. Terwijl ik bezig was met allerlei dingen bleef er maar iemand tegen me spreken. Hoewel ik het een mooie zachte stem vond kon ik toch niet veel beginnen met de tekst die tegen me gezegd werd. Ze zeiden tegen mij: we komen uit het goede, we komen uit het goede. Er kwamen zinnen met tekst in mijn hoofd en die werden steeds herhaald. De stem bleef liefdevol en op een zachte manier tegen me praten.

Lange tijd heb ik geen gehoor gegeven aan deze stem ook al sprak die mij op zachte toon en met liefde toe. Wát ik met deze stem wel moest doen, wist ik absoluut niet en ik heb het toen zoveel mogelijk genegeerd. Op dat moment wist ik ook niet dat er iets van mij werd verwacht. Op een nacht hoorde ik weer de stem en ben ik uiteindelijk opgestaan. Ik kon namelijk echt niet slapen met die aanwezige stem in mijn hoofd. Als in een automatische handeling heb ik pen en papier ter hand genomen en heb in een snelle vorm opgeschreven wat er tegen me gezegd werd.

De stem heb ik laten vertellen, maar ik was hier niet echt bij met mijn verstand. Ik heb min of meer automatisch geschreven. Er stond nu een hele tekst op papier en het voelde goed aan dat ik geschreven had. Ik was ergens opgelucht en ik ging terug naar bed. De volgende ochtend zag ik de tekst op tafel liggen en ik zag dat het mijn handschrift was. Ik begon mij te herinneren dat ik het geschreven had, maar ook dat het schijnbaar onbewust en automatisch tot stand was gekomen. Zo is de eerste brief ontstaan.

De eerste brief was dan wel tot stand gekomen maar ik

bleef het ronduit vreemd vinden. Ik was niet erg thuis in het paranormale en had er hooguit eens wat over gehoord, maar dat was het dan ook. Misschien moest ik wel opgenomen worden bij een instantie voor geestelijke gezondheidszorg, dacht ik nog. Alles kwam nogal raadselachtig en onbekend op me over. Ik wist ook niet met wie ik hierover kon praten en voelde me alleen. Want met wie zou je hierover kunnen praten en wie zou mij nog serieus nemen? Ik hield het maar voor me. Het is al met al een groot innerlijk proces geweest.

Op een rustig moment die dag heb ik alles eens teruggelezen en het bleek een bericht te zijn van een klein kindje. Het was mooi geschreven en het was voor haar moeder bestemd en niet voor mij. Ik was geraakt, omdat het liefdevol en uit het hart geschreven was.

Het was een heldere uiteenzetting van een jong kind dat in de kindersferen was gekomen. Het was voor haar moeder bedoeld als geruststelling. Nu begon ik anders naar de brief te kijken en ik herkende het kind en wist direct wie de moeder was. Ze stond dicht bij mij en ze had veel verdriet om het plotselinge heengaan van haar nog kleine kindje. En érgens is toen het kwartje gevallen en vielen er puzzelstukken op zijn plaats.

Deze eerste brief heb ik diezelfde dag naar haar moeder gebracht, ik hoefde niet ver te gaan, want ze woonde dichtbij. Ze was ontroerd om deze berichtgeving en ze nam de brief van mij aan. Ze geloofde direct dat de brief van haar overleden kind kwam en dat het een bericht was uit de andere wereld. Een mooie groet en haar leven zag er op dat moment toch wel iets anders uit omdat het een geruststellende brief was, maar haar verdriet bleef natuurlijk. Van dichtbij zag ik wat het doet met ouders om hun enige kind verliezen. Deze brief was een hele kleine pleister op de wonde. Hierna zijn meerdere brieven doorgelopen voor deze ouders, want schijnbaar was het contact nu gelegd.

Dit was slechts het prille begin van de vele brieven die hierna zijn doorgekomen. Nu niet meer 's nachts, maar gewoon overdag. Als ik gedachten in mijn hoofd kreeg dan maakte ik tijd vrij. Ik ging snel zitten met mijn pen en papier bij de hand. Het mooie was dat als mijn schrijvend werk erop zat de gedachten verdwenen en dan kon ik weer verder. Later was ik niet meer angstig of bang voor de gedachten.

Wel was het raadzaam dat ik mijn eigen gedachten ging uitschakelen tijdens het schrijfproces en dat vergt vooral in het begin wat oefening. Maar ik wil erbij zeggen dat het schrijven nooit vanzelfsprekend gaat. Ook na jaren en jaren van schrijven niet, want het is concentratie ten top.

Er zijn ook tijden geweest dat het schrijven mij gemakkelijk afging, maar het is mij ook weleens moeilijk gevallen. Alle emoties die een overleden mens heeft meegemaakt, komen bij mij ook op die manier binnen. Dit is om goed te leren voelen. Wanneer ik het bericht weer in mijn hand neem en doorlees, komen exact dezelfde gevoelens weer naar boven. Soms nemen de emoties de overhand en moet ik wel even slikken om door te lezen.

Hier is dan een nieuw boek geboren, dus lees het maar eens. Het is, denk ik, goed om kleine stukjes te lezen. Sommige stukken zijn namelijk zo bijzonder dat je het niet zo snel kunt verwerken. Lees een stukje en leg het boek dan weer weg, want zo kun je het begrijpen. Het is zeker niet als een gewoon leesboek bedoeld.

Iedere brief is afzonderlijk doorgekomen, later heb ik ze gesorteerd en geprobeerd om er hoofdstukken van te maken. Het gaat om honderden berichten.

Door de jaren heen kwam er een diversiteit aan berichten binnen. Variërend van brieven over het leven in het hiernamaals en wát we kunnen verwachten na ons overlijden. Maar ook waarom we op aarde zijn en wat het doel daarvan is.

De slachtoffers van de Twin Towers in New York mag ik niet vergeten. Deze brieven komen nog altijd door, ook na vele jaren. Deze mensen leven door op geestelijk vlak, maar in een andere dimensie. Ze zijn wel overleden voor aardse begrippen, maar beslist niet dood. Ze zijn zelfs springlevend, maar dan op een ander niveau. Ze geven na hun overlijden nog steeds berichten door via verschillende kanalen aan hun familieleden.

Maar de allerbelangrijkste persoon was toch mijn begeleider Pet'r, want hij sprak tot me met zachte en vooral geduldige stem. Voor hem is geen dankwoord genoeg, want dan zou ik hem echt tekortdoen. Hij is de allesomvattende bron waaruit dit ontstaan is, want wie zou ik zonder hem zijn en hij zijn zonder mij? We hebben elkaar aangevuld en op zielsniveau begrepen zonder daadwerkelijk te praten, want we communiceren in gedachten.

Mijn gedachten en schrijvende pen zijn in de geestelijke wereld als traag te omschrijven. Altijd werden de zinnen weer met liefde herhaald en herhaald tot alles op papier stond. In de geestelijke wereld zijn ze zo snel als het licht en wij aardse mensen zijn dan ook nog niet zover om hun tempo bij te houden. Maar je ziet wel het is uiteindelijk toch gelukt.

Ik hoop uit het diepste van mijn hart dat je er steun of herkenning uit kunt halen. Ik kan alleen zeggen dat het op deze manier bij mij binnengekomen is en zo probeer ik het ook te vertellen. Het kan zijn dat er spreekwoordelijk iets wordt uitgelegd door een voorbeeld te schetsen. Ik spreek vaak over hem en daar bedoel ik God mee.

Dit eerste hoofdstuk gaat over het mediumschap met het doorgeven van boodschappen. Ik ben schijnbaar het kanaal geweest waardoor het binnenkwam en tot stand kwam. Er wordt uitgebreid ingegaan op hoe dat in werkelijkheid gaat, want er is diepe concentratie en veel energie voor nodig.

Je kunt je misschien voorstellen dat ieder mens dat tot mij doorkomt een andere hoogte en afstemming heeft. Het is de kunst om die hoogte of diepte te ontvangen in mijn gedachten. Alsof er aan de radio gedraaid moet worden tot je de juiste zender vindt. Het is de bedoeling dat het duidelijk en zonder gekraak binnenkomt, maar dat is niet altijd zo.

Heel soms is er iemand van een dusdanige hoge afkomst dat ik hem helaas niet kan ontvangen. Ik krijg dan geen contact, terwijl er wel degelijk iemand een bericht wil doorgeven. Dit ligt dan aan mij en niet aan hen, want het heeft met afstemming te maken.

Ik moet er nog verder in "groeien" wil ik ook de hogere afstemmingen kunnen ontvangen. Dat is erg jammer, want ik wil iedereen aan het woord laten, maar het komt gelukkig weinig voor.

Het schrijven kost me vrije tijd, maar ik heb het graag voor ze over. Mijn begeleider, die de naam Pet'r heeft, gaat hierin ook over mijzelf praten. Dit vind ik een moeilijk stukje, want ik ben niet iemand van de voorgrond. Ik was misschien liever anoniem gebleven, maar dat kan niet met dit hoofdstuk. Ik laat het hoofdstuk over het mediumschap staan zodat je kunt meelesen hoe ze over me denken en hoe ze hun berichten proberen te verzenden naar een aards mens. Ik moet bekennen dat ik het uiterste van mijn kunnen heb gegeven. Heel soms voelde ik me overvraagd en schreef dan een poosje niet. Niet omdat ik het niet wil, maar omdat er soms teveel van me gevraagd wordt en ik dit niet altijd kan geven. Mijn geestelijk vermogen kan het dan namelijk niet meer

bijhouden. Ook ik word min of mee getraind om ook andere afstemmingen te kunnen horen, maar dat kan niet zo snel.

Het mediumschap

Een schrijvend medium zijn is wel moeilijk want het automatisch schrift beheersen is pittig. Het is kortgezegd topsport om ons goed te verstaan en zodoende te ontvangen. Jij ontvangt en het zijn vaak berichten waar je geen vat op hebt. Je bent, als voorbeeld, een radio en wij zenden feitelijk berichten naar je toe. Je zou er ook voor kunnen kiezen om de knop uit te zetten en ons niet meer te willen ontvangen. Dan hebben wij alleen nog een apparaat dat niet meer gebruikt wordt om uit te zenden. Als je jezelf uitschakelt, dan hebben wij geen zendtijd meer. Het is aan jou de keuze om te ontvangen of niet. Je hebt moeten wennen aan onze bedoelingen en ons je vertrouwen gegeven. De mens en de tijd zijn verschillende factoren, het zijn twee afzonderlijke instituten. Voor ons is er oneindige tijd, maar voor jou zijn het uren en dagen van je tijd die je aan ons geeft. En die je niet aan iets anders kunt besteden. De druk van tijd waar jullie mee leven kennen wij hier niet. Daarom worden wij niet altijd naar waarde geschat en serieus genomen. Maar een medium is als een edelweiss, ze zijn er nog wel maar je moet goed zoeken, dus daarom zijn we ook zo blij met je.

Een flinterdun gordijn

Dankjewel dat je bent gaan zitten en naar ons wilt luisteren, want als je eens wist hoeveel er staan te wachten om hun laatste groet door te geven. Het mag maar mondjesmaat worden